

Kukorelly Endre

Javulások

(1)

Első vagy Madarász Henrik király elég száraz király volt. Például sohasem ivott. Enni evett, de nem ivott. Se bort, se sört. Pálinkát se. Rumpuncsot se. Nem volt ő az alkohol ellensége, nem azért nem ivott, hogy alkoholt nem ivott, hanem egyáltalában semmit. Kizárólag csak evett. Vízet sem ivott egy kortyot se, egész életében. Sőt azt meg, a vizet azt egyenesen utálta, ránézni sem bírt. Vagy belenyúlni a vízbe, brr, mert ha belenyúlt, rögtön ilyen kisebbfajta lila pöttyök jöttek ki rajta belőle. Így *kifejezetten* csak a vizet utálta, például a pálinkát nem utálta *így*. Azt sem itta, azt is utálta, csak nem *így*. Így csak a vizet utálta, mindig kiütéseket kapott tőle. De nem ivott tejet sem, se narancslevet, ilyesmiket sem ivott. Vagy koka kólát. Nem volt még koka kóla, de ha lett volna, se ivott volna. Nem inná meg, inkább kiköpné. Viszont evett. Igaz, hogy azért mindent nem evett meg. A levest például nem ette. Sokmindent evett, a levest nem. Így élt. Rengeteget tudott enni. Csak nem ivott. Csak evett. Kedvence volt az evés. Furcsa király volt, különös eset. Hogy mik vannak.

(2)

Egy karosszékben szoktam üldögélni, és ha nincs senki a közelben, a székekkel leereszkedem a tó fölé. Egy kapcsolóval beállítom, hogy húsz méter, huszonöt vagy tíz, aztán előrehajolok, megkapaszkodom a karfába és figyelem a víz hasát. Hogy mit művelnek a kék meg sárga meg zöldesüst halacska a vízben. Ha túl meleg van, fürdőgatyában üldögélek, néha lerakom a könyvemet magam mellé, és beletoccsanok a vízbe. A karosszéket olyankor lejjeb eresztem, egészen rá a tükörrre, hogy ha megunom az úszkálást, könnyen vissza bírjak kapaszkodni. A széklábak kapaszkodásnál belenyomódnak kissé a tóba. A jobb elülső láb, mert azon az oldalon mászok vissza. A hátsó bal pedig fölemelkedik.

14 Amikor fölmászok, a többi székláb is besüllyed néhány centire, ha véletlenül túlzottan alacsonyra ereszkedem. Vannak olyan helyek, ahol egészen kemény a víz, megkeményedik valahogy, és percekig úgy marad. Akkor nyugodtan rá lehet állni, de azért nem kell mindenáron ugrándozni is.

(3)

A nagypapa nem fér fel a trolira.

Fölfér.

Leül. Le is ül. Lekanyarodik. Lefordul.

Átadtak neki egy helyet, éppen volt néhány hely. Teljesen üres volt a troli. Kiderült, hogy teljesen üres volt belül.

Odább szorultak, mindenki összébb préselődött. Pedig, úgymond, majd kicsattant a kocs oldal. Kiduzzadt.

Éppen ez nem volt annyira tele, épp ez a jármű.

Kidülledt vagy nem. Járat. Elég volna kevesebb is. Összeszuszakolódtak. Vagy nem, inkább megvárja a következőt.

Kevesebb troli is elég. Egy üres.

Kevesebb trolit.

(4)

Már nem divat a csákó. Mulatságos dolog, hogy mennyire nem az.

Már ezerkilencszázhatvanban se volt divatos. A kutya se hordta.

Jól emlékszem ezekre az időkre, ezerkilencszázhatvanra, nagy fiú voltam már. Te már nagy fiú vagy. Naggyobbacska kisfiú, még bőven kisfiú. Csákóm nem volt. Például volt akkor, hatvanban, Cy Twomblytól ez a *School of Fontainebleau*, jókora kép, firka itt, firka ott, de csákó sehova sincs festve. Mert már nem volt divat.

Persze lehet, hogy akkoriban semmi sem volt divat, így könnyű. Könnyű így pontosan semmit se festeni. Semmit festeni.

Csak próbáld meg most.

Hiába, ne is próbáld, nem megy. Valamit most pontosan kell festeni, pontosan most, mert most már van divat.

Mi a divat? A csákó nem divat, bárki bármit is mond. Más divatozik.

Ha tehát azt állítod, hogy divat a csákó,
tévedsz, rosszul ítéled meg a helyzetet. Mellé.
A vasból való se, de még a cukorcsákó se dívik.
Mi az, hogy csókcsákó. Az se. Mellé lóttél.
Nyugodtan feleljtsd el, amíg be nem jön.

(5)

Találtam magamnak egy kis zugot. Igazi kis
zug, egész életemben egy zugot kerestem
magamnak, és ez épp olyan, amelyet kerestem.
Egyszerű kis zug, *kies tartomány*, oda vonul *ki*
estéknként az ember a zivataros életből.

Van zugom, na végre. Megtaláltam. Éljen.
Hurrá.

És még idejében találtam, mert már
kezdtém kissé bezúgni.

Ezerkilencszázhatvanban volt utoljára
zugom. Fölmentem a padlásra, ott leltem
magamnak egyet. Poros volt ez a zug. Akkoriban
halt meg a nagyapám.

Nem hozott több Zsuzsi csokoládét.

Mindig hozott Zsuzsit, amikor jött
hazafelé. Zörgette a zsebében. Jött, zörgetett,
celofánban volt a Zsuzsi, azért zizegett, *Na,*
mit hoztam? Mit. Könnyű volt kitalálni, hogy
mit. Zsuzsit hoztál. Zsuzsit hoztál, nagypapa.

A nagyapám ezerkilencszázhatvanban halt
meg. A padlásra nem mehettem föl, a zugomba,
mert állítólag koszos volt.

(6)

Nagyon élvezek darálni. Csak darálnék, ahogy
lehet, keresztül az életem.

Lelkesen darálok.

Sokáig egyáltalában nem volt darálóm,
család daráló nélkül! Huhh!

Akkor állandóan bejártam a Maci nénihez,
hogy legalább nézzek egy darálót. Diósat vagy
húsosat, de a Maci néni se engedte, hogy
daráljak. Otthon pedig folyton ceruzákat
daráltam, azaz hegyeztem, és akárhogy is
visszafogtam magam, naponta elfogyott egy-két
ceruza. De az semmi volt, csak ceruza, nem hús.
A ceruza nem hús. Csak ceruza.

A ceruzadarálás pótcselekvés. Pótszer.

Boldogtalan voltam, egy bánatos úttörő.

Ma már van darálóm.

Több darálóm van, vagyis rengeteg. Vagyis
csak darálóm van. Lelkesen darálok velük,
vagyis darálnék.

16   Vagyis daráltam, de már mindent bedaráltam. Huhh! Pedig igyekeztem lassan darálni, de hiába lassan, ha biztosan.
              Most darálókat fogok darálni.

(7)
Volt egy lakájom.
              Eladtam, mert szaga volt.
              Volt neki egy bizonyos szaga, amit ki bír ki, mert én nem, de te sem.
              Akinek eladtam se bírja, mindig rosszul van az ilyen szagtól. De nem ám befogtam az orrát miközben adtam, hanem náthásan kell eladni bűdöset.
              De mi van akkor, ha nem náthás jön?
              Nem náthás jött. Nem volt náthás, és mégis, haha!, eladtam neki, na ez az ügyesség, amire folyton célzok. Micsoda ügy, mi? Irigykedsz?
              Ha irigykedsz, akkor legyen egy szagos lakájod, azt add el annak, aki nem náthás, add úgy, hogy ne is fogd be az orrát, csak add el, és kész.

(8)
Ha van ilyen, akkor van. Akkor lötyög.
              Ha nem lötyög, akkor nincs is, vagy úgy van, hogy van, de nem lötyög. (Vagy úgy!, és így tovább.) Ha viszont lötyög, de nincs, olyan nincs.
              Milyen van? Van tehát az, hogy van és lötyög, van, hogy van, de nem lötyög, mivel szorul, de az is lehet, hogy egyszerűen csak passzol, és akkor megette a fene.
              Vagyis kész, elromlott.
              Passz.
              Passzol, tehát rossz. Csak egyszerű reflex, hogy ami passzol, az nem rossz. Itt rossz, ez itt hiba. Túl kézenfekvő lenne. Csak mert így szoktátok meg. Máshol lehet, hogy így van, de az máshol van. *Itt* így van, *itt* lötyög, ebbe bele kéne nyugodni. Mert ami passzol, az nem szorul, mivel passzol, de mivel passzol, nem képes lötyögni se, ez pedig rossz, ez a rossz, és slussz-passz.

(9)
Mi a béke. Hogyan lehet hozzáférni.

Kis békesség, nagyobb. Könnyen elérhető.
Béke a legkülönbözőbb területeken. Nagy
békekötések, egészen pinduri békék. Van ilyen?

Mennyire fontos lennél te, békém. Hogy ne
potyogjanak a bombák, és mindenki békében
turistáskodjék. Igen ám, de hol van ez! Kérdem
én, hogy hol.

A következő mondat kezdődőjön úgy, hogy
no de. No de hogyan folytatódjon. Ez a
nehézség. Ilyen nehéz rólad beszélni, béke, te
szent ügy. Mert mi van, ha nem bírod annak a
pofáját, a másiknak a pofáját, és a
legszívesebben széjjeltrancsíroznád, az agyával
meg kikennéd a plafont. Hát béke ez?

Ez neked a béke?

Te egy hülye békeharcos vagy, és azt se
tudod, hogy mi a béke! Tanuld meg, és ne
pofázz. Nincs pofázás !

(10)

Szeretsz cserélni?

Én szeretek.

Zavaros dolgokat zavartalanokra, aztán
vissza az egész. Megint vissza, és így.

Ötletet például szeretsz cserélni? Oda-
vissza alapon?

Én például utálok, mert kevés az ötletem,
és azon ülök. Általában kevés dolgot szeretek
cserélni, mert kevés dolog van az életben, azok
is undorítóak, most mit cserélgessem. Vagy
szerinted inkább cserélgessek? Beszerezni
csinosakat? Formásabbra cserélni? És így
tovább, a kimerülésig?

Vagy cseréljek országot?

Melyiket?

És pont most? Pontosán mikor? Holnap?

Aztán meg kivel mehetne, mégis, a csere? Úgy
mégis?

Hogy te szeretsz cserélni, az lehet, az a
te dolgod, csak pakold meg a nyakad vele,
cserélj, én utálok az egészséget. Le a cserével.

(11)

A rovarjaim sorvadnak. Kezdték
sorvadozni, neki kellet fogni a hízlalásnak.

Sikerült az egyik legyecskét felhízlalni.

Fél kiló lett, kerekded. Abbahagyta a
sorvadást. Felpuffedt. Fél kilós.

Sorvadoznak és puffednek.

18 A három legpüffedtebb legyet
fogyasztottuk, le is adtak harmincöt dekát,
azóta szédelegnek. Van egy öregebb darab, az

meghízott tizenhét kilóra, öt és egynegyed
milligrammról. Volt egy kis legyecském, az
lefogyott és meggyógyult. A többi vagy
sorvadozik vagy püffed vagy hízik vagy pedig
meghalt.

Vagy sorvad.

Amelyik meggyógyul, azt szétnyomják. Ha
sorvadozik, hizlaljuk. Ha hízik, akkor püffed.
Amelyik lefogyott, az gyógyul vagy sorvad, és
ha gyógyul, akkor vége, ha sorvad, hizlaljuk,
viszont ha hízik, általában püffed is, akkor
fogyasztjuk, vagy nekifog a sorvadozásnak,
esetleg meggyógyul, akkor pedig szétnyomják.

(12)

Fekete, lila, kék.

Egyéb közönséges színek.

Lila. Nézem az esetet, vizsgálgom,
forgatom a karom, a kézfejem. Megégett az
ujjamon a bőr. Kék, feketés, szomorú szaga van,
égett bőr. Ha ráfújok, nem fáj. Ilyen a szaga,
ha megég, égett bőrszag. Nem gondoltam. Így
képes sajogni.

Szagolom. Nézem, fújogatom, ha fáj,
ráfújok. Egyre jobban fáj. Jobban tud fájni?
Szóval egyre rosszabbul fáj, egyre rosszabb lesz
(és) (mert) egyre jobban fáj.

Fújom, de annyit nem tudom fújni,
amennyit kellene. Egy idő után már nem bírom
tovább. Amikor már nem bírom fújni, rázom. Két
fújás közt megrázom a kezem, rázogatom. Ha
abbahagyom a rázást, kezdem a fújást.

Bekezdés.

Fújom a levegőt. Nincs kedvem
fütyülni.

Nem fütyörészés, csak valami hasonló. A
fütyüléshez hasonlít. De, sajnos, úgy látszik,
a fájás lassan kezdi megszokni a a fújást.
Hiába fújom, fáj, már fújás közben is fáj
kicsit, ha pedig abbahagyom, mert kifogyott a
levegő, akkor viszont pizsokul fáj.

Rázni kezdem, fáj így is, igaz, nem
annyira, mint mikor nem rázom, de jobban,
mintha fújnám. Nem rázom.

Nem rázom és nem fújok rá. Nézegetem.
Csúnya. Fáj, unom. Unalmas. Sajog, lihegek.

Mindig is untam. Miért rázogatom, minek erőlködök. Lihegek, de miért.

Egészen kivörösödtem a fújástól. És attól, hogy ráztam a kezem. És a fájdalomtól. A szagtól. Égés.

Lebegtem, képzeljétek el. De untam lebegni.

Fújom kifelé a levegőt. Elég lett, fújtam a levegőt, füttyürésztem. Füttyürészni is untam. Gyakoroljuk a füttyülést. Egy gyakorlat. Ki gyakorlatozik. Ki gyakorolja azt.

(13)

Bejárok a központba. Nem számít.

Ott alszom, bejárok aludni. Csordában alszom egy keveset. Mi jobb ennél.

De mi a csorda? A magyar lakosság? Magyar gyerekek? Ez a csorda?

Ez, ez.

Csordában minden másmilyen. Beállsz, futkározol benne, tülekszel. Hajlongani is kell, szoktam is, de csak ritkán. Hajladozni. Nem számít. Hajlongok és figyelek.

Inkább írok, mint figyelek. Beülök egy virágboltba, onnan figyelek. Ott lehet legjobban figyelni. Jobban figyelni, erősebben lenni, ami azért, hát, eléggé elszomorító. Elég borzasztó, de leszarjuk.

Azután bemegyek a központba, alszom, hajlongok, és végzetesen leszarok minden válságot. Az egész magyar lakosság leszarja.

(14)

Olyan automata bilincseket gyártanak, köhhintésre nyílik. De a magasságot el kell találni, a köhögési magasságot, vagy köhhentési magasságot, meg hogy hányszor is kell köhögni azon a magasságon. Ha kevés a köhögés, szorul, ha sok, tágul. De nem nyílik. Akkor nyílik, ha eleget köhög az ember, és a megfelelő magasságban. Olyan cukorkákat gyártanak, hogyha egy cukorka kiesik valakinek a szájából, az a cukorka beszakítja a betont.

(15)

Na végre, szevasztok, megjött a papa Pekingből.

Hogy mi jön vele, az ilyenkor a téma. Hát, új tapasztalat sose jön. Sose, ettől nem kell szorongani. Mert például így, hogy szia, öreg

Szia.

Mi volt?

Semmi.

Milyen volt Peking?

Nagy volt.

Szép volt?

Szép volt.

Kínaiak lakják?

Ja.

Minden a régi ott?

Hát, közben bontottak.

Bontottak?

Ja.

Kellett?

Biztos.

Miért kellett?

Mit tudom én. Nem voltam ott.

Nem voltál?

Nem hát.

És semmi? Nem volt új tapasztalat?

Nem.

Hogyhogy?

Hát nem, na, most mit...

Jó' van na. Oké. Szingapurba se voltál?

Nem, mert eldúdoltam az időt. Nem, mert kihaltak. Nem, mert túl meleg volt a hajón, leégtem, és bebugyolálták a tüdőmet. A tenger túl volt melegítve. Túl gépies ott. Nem, mert ácskapoccsal jöttek.

Jézusom, tényleg?

Aha.

Á, nem hiszem. Ki van zárva. Nyugodtan mehattél volna.

Ja, mehettem volna. Nem mentem.

Nem?

Nem, mert nem mertem.

Miért nem?

Nem, mert nem.

Nem?

Nem

(16)

Ha írok valamit, megírtam, nézegetem, közben diadalmasan fütyülök is hozzá, és valószínűleg elégedett arcot vágok. Ilyenkor nyilván úgy nézek ki, mint egy ökör.

Elég kínos.

Még szerencse, hogy ritkán írok, nem nagyon jut eszembe semmi jó, így aztán nemigen

van alkalmam olyan képet vágni, mint az ökör.
De ha, ne adj' Isten, írok mégis valamit, és a
fent említett arcot vágom, szerencsére azt se
lehet látni, mert általában egyedül vagyok,
amikor írok. Ugyanis egyedül írok.

Esetleg én magam láthatom saját magamat
ökörként, ha írás után belenézek a tükörbe.
Minek. Nincs is ott tükör. Elvégre nem a
fürdőszobában írok.

Hacsak. Hacsak azért nem, hogy
megfigyeljem magamon, tényleg olyan ökörpofám
van-e a megelégedéstől. Vagy nem. Igen vagy
nem.

De, sajnos, igen.

Hát, előfordulhat, mondjuk kimegyek az
előszobába, ott is van tükör. Ámde akkor úgy
kell nekem, csakis magamra vethetek.

Egy pillantást legalább, hogy mit is tesz
az
irodalom.

ILYENKOR	JÓ	LENNI.
MÁSKOR		NEM
ENNYIRE		JÓ.
ILYENKOR	JÓ	LENNI.
MÁSKOR		NEM
ENNYIRE		JÓ.
ILYENKOR	JÓ	LENNI.
MÁSKOR		NEM
ENNYIRE		JÓ.
ILYENKOR	JÓ	LENNI.
MÁSKOR		NEM

(*** Lövétei Lázár László: Én is dolgozom)